

ומעמדם. ההתערבות המאסיבית בוששה לבוא.

מלחמת התעמולה היתה בשיאה. כל שונאי סוריה האשימו אותה בבגידה בעניין הפלסטיני ובשותפות עם ישראל. סוריה הישבה בתישפוכת של צביעות, כשהיא משמציה את בעלת-בריתה החדשה, ישראל, ומשלמת מס־שפתיים לאירגונים הפלסטיניים, בשעה שכוחותיה התכוננו להשמידם. בסוף השבוע ריחפה איי-הודאוו על פני לבנון. איראפטר היה אף לנחש איך יפול דבר — אם תצליח השותפות הסורית-אמריקאית — ישראלית לשבור את אש"ף, או אם תצליח הקואליציה הערבית האנטי-סורית, יחד עם כוחות אש"ף, לסכל את התוכנית.

מקור בכיר מאד. המתמוגג הראשי היה "המקור הבכיר בירושלים", יצחק רבין. בשבוע שעבר הכריז כי לא יזיל דימעה אם ישחטו הסורים את אנשי אש"ף. השבוע הכריז כי הוא עוקב בשימחה גלויה אחר המתרחש בלבנון. הוא זקף לזכותו את הקרע המצרי-סורי, את ההתערבות הסורית בלבנון נגד אש"ף ואת המהומה הכללית בעולם הערבי.

במשך כל השבוע, נהגה ממשלת ישראל כמשרתת נאמנה של התוכנית הסורית-אמריקאית. היא קיבלה בברכה את המשך ההתערבות הסורית, לא השמיעה שום מחאה כאשר התקרב הצבא הסורי לגבול ישראל ב"פתח-לגד", אך הזדרזה להשמיע איומים סתומים כאשר הגיעו ללבנון היחידות הסימליות הראשונות של הכוח הבינ-ערבי, שנועד לבלום את הסורים.

שום ויכוח רציני לא התנהל על הנושא הגורלי — לא בציבור, לא בכלי-התיק שורת, ובוודאי לא בממשלה, שחדלה מזמן לשמש פרום רציני לדין מדיני. משום כך לא היה למקור הבכיר כל צורך להסביר מדוע הוא סבור על מדיניות-חסות לבנונית, המושלבת במערך הצבאי-הסורי, תהיה מועילה בעתיד לביטחון ישראל.

"מישפט"

אבות אכלו בוסר

מישפטו של "הרב"

משה לוינגר היה

קומדיה מתחילתו ועד סופו —

ומסקנותיו הן עגומות

ברוסטוב היה פוגרום. הקוואקים השיכורים פלשו לרובע היהודי. די בראש הממשלה המוסט רץ הכומר איוואן איוואנוב איוואנוביץ, מנהיג המאה השחור רה.

הקוואקים שיטו את כלביהם ביהודים, ואלה נצטו את שניהם בבשרם. כמה צעירי רים יהודיים נחטפו, הופשטו עירומים, הוכו והוחזקו כבולים.

רב יהודי זקן הוכרח לחול על הארץ ולנקות את הרחוב.

אבל השלילנות לא ישובו בחיבוקי-ידיים. הם הנמיזו את איוואן איוואנוביץ לדין — בעון העלבת לויטנט של חילי-הפרשים הקיסרי, שרצה לעצור בעדו.

שלושה שופטים צבאיים ישובו בדין. הם זיכו את הכומר מכל אשמה, וקבעו שהקצין הרוסי שיקר, הם העלו על נס את אופיו המצויין של איוואנוביץ, והציגו ידיו את שינאחו ליהודים. הוא זוכה מכל אשמה.

אולם, הוסיף בית-הדישפט, מוטב למי נוע להבא מן הקוואקים להיכנס לרובע היהודי בשעת מהומה.

"רב" ה"רוקטור". תיאור זה אינו לקוח מסיפור-זוועה יהודי מימי הצאר. המאורעות התרחשו בחברון, והמישפט נע רך ברמאללה. השבוע נסתים בפסק-דין, שסיים את הקומדיה.

זו התחילה באגשת כתב-אישום נגד "הרב" משה לוינגר — כתב-אישום ש" היה שעוררייה מתחילתו ועד סופו. התובי עם הצבאיים, שפעלו בלי ספק על-פי הוראות מגבוה, לא הגישו נגד לוינגר כל אישום על הפוגרום שנערך בפקודתו.

השבוע הגיש ח"כ יוסי שריר שאיל" תה לשר-הביטחון, ובקיש לדעת אם אומנם נושא אוריון את תואר הדוקטור שלא כדין, מאחר שנטולם אז לכה בתואר זה. לא מכבר נטול באופן הפגתי פסק-דין של אוריון, שבו דן עורך-דין יהודי למאטר ברוב-מקום, בעוון "ביזיון בית-הדין".

"הרב" לוינגר (בהתנחות ואדי-קלט)

פיניטה לה קומדיה

מכל את תחילתה של מערכת-הבחירות הפנימית של המפלגה הדתית הלאומית. העומדת להיערך בעוד הציר-שנה.

רפאל נכשל בסליטת פה אומללה בגנות התושבים הספרדיים של הקטמונים בירושלים. הוא אמר כי "אני מודע למר-אה דור הפרויטם הגדל שם." ח"כ יהודה בן-מאיר, מצעירי המפלגה ויריבו הרחוק ביותר של רפאל, קפץ על פליטת-פה זו כמוצא שלל רב, ומיהר להדליפה לעיתונים.

לא עזרה הכחשתו של רפאל מעל בימת הכנסת בדבר אחריותו להתבטאות על תושבי הקטמונים. הכל יודעים כי רפאל אכן אמר זאת, והתגובה לא איחרה לבוא.

היה מי שהסית, ושלה את הפנתרים השחורים לביתו של רפאל, לפזר בו כמה עשרות עכברים מצייצים כדי לנקום ברפאל על דעותיו ה"גזעניות".

אזהרה אלגנטית. לרפאל היתה זו מהלומה פוליטית. בעוד שלקראת הבחירות הפנימיות במפלגה מרכזו סביבו שרי הפנים, הד"ר יוסף בורג, את שיכבת הביניים, הרוב השקט של המפלגה, עומד דים מאחרי הצעירים — שר-הסעד זבולון המר ובן-מאיר — מקורבי גוש-אמונים, חובשי הכיפות הסרוגות וקיצוני המיס"ל. רפאל החליט לקרב אליו דווקא את הספרדים. הצעד הראשון שעשה בכיוון זה: החזרת ד"ר אבנר שאקי, המנהיג הספרדי הדתי שהיה פעם חבר-כנסת ופרש מהמפלגה, אל חיק המפד"ל ואל סיעתו של רפאל.

אולם מלבד הצעד נגד שנוא-נפשו, רפאל, היתה במישלוח העכברים לדידתו של רפאל כוונה נוספת של יהודה בן-מאיר. לאחרונה נתגלעו בקיעים באידיליה ששררה בין בן-מאיר לבין המר, כאשר בן-מאיר מאשים את המר ב"התמסדות" מאז הפך המר חבר-ממשלה.

בן-מאיר רצה להוכיח לא רק לרפאל,

השר רפאל וח"כ בן-מאיר העכבר ששאק

אלא גם להמר, כי תושייתו וכוח תחביר לותיו הפוליטיות עדיין עומדים לו, ולשלוח לו אזהרה עקיפה, אלגנטית, אך בעלת משמעות רבה.

מינוטים

דמויה בנצרת

מחיאות-הכפיים השתתקו

בנצרת, כאשר הזוכר

מאבק הפלסטינים בלבנון

"חירו הביתה. אל הכפרים הערביים, אל הקיבוצים והמושבים, אל הערים היהודיות והערביות, וספרו לשכניהם: שמעתם את הקריאה לאחווה יהודית-ערבית!"

מחיאות-כפיים סוערות ליוו את קריאתו הסוחפת של חופק זיאר, המשורר שהפך ראש עיריית נצרת. 1500 הנוכחים בבית-התרבות הנצרתי, כמחציתם יהודים שבאו מכל רחבי הארץ וכמחציתם ערבים, הריעו בהתלהבות.

רמזמה דקה. מחיאות-הכפיים ליוו את (המשך בעמוד 26)

שינו עוצר בדרך. החייל הרים את העוזי שלו, דרך אותו ואיים על הנהג.

הפעם נמנע אסון. חבריו של החייל השתלטו עליו, והציאו מידינו את העוזי. הוא נעצר לחקירה.

העיתונות גנזה את הידיעה, אך השמועה על התקרית עברה בין נהגי אגד במ"הירות של דליקת-קוצים. למחרת החלו רבים מהם חוגרים אקדחים (ברישיון) בי צורה בולט.

15 גרוזים. אולם חמורה מן התקרית האלימה היתה בעייה, שנראה כי שר-התחבורה אף לא חלם עליה.

על-פי ההוראה, חייב אגד להסיע כל חייל המציג פינקס חוגר או קציין. אולם מסתבר כי אין פינקסים כאלה לחיילים רבים, הנמצאים בשירות סדיר והזכאים להסעה ביניהם:

● טירונים, שלא קיבלו עדיין פינקס חוגר, והנושאים במקומם כרטיס-קרטון צהוב. הנהגים סירבו להסתפק בכך. במ"קום אחד נגרמה תקרית חמורה, כאשר 15 טירונים גרוזיים סירבו לרדת מן האר טובוס, על-פי הוראת הנהג, בהתעקשם שמגיעה להם הסעה-חינם.

● חיילים שעלו בדרגה. במיקרה זה נלקח מהחייל פינקסו, לצורך עיכרון, והוא נושא עימו רק אישור משוכפל. הנהגים מסרבים לקבלם, בטענם שאין להם הזמן והיכולת להתעסק בניירות.

● אנשי ביטחון-שדה, הלוכשים בגדים אזרחיים, לאלה אין הרצון להסביר לנהג את תפקידם, ולנהג אין הסבלנות להתי מקח עימם.

פינקס כדי תציום. תופעה חמורה עוד יותר, שעליה לא ניתנה הדעת מראש: אלפי חיילים הודיעו במשך הזמן על אובדן פינקס-החוגר שלהם. חלק מהפינקסיים האלה נמצאים בידי אנשים בלתי-מורשים, היכולים עתה להשתמש בהם לי צורכי נסיעה-חינם.

קל מאד להחליף את התצלום בפינקס-החוגר. לפחות במיקרה אחד השבוע נתגלה כי החייל, שעלה לאוטובוס והציג תעודת-חוגר בלי תצלום, אינו חייל כלל, אלא קיבל את התעודה מידי חבר כדי להשתמש בה לצורכי נסיעות.

מיפלגות

על עכברים ורתים

הרלפה של ח"כ יהודה

בן-מאיר הביאה עכברים

ליררתו של שר-הדתות ושימשה

אזהרה לשר-הסעד

העכברים, שקיפצו בביתו של שר-הדתות יצחק רפאל בשבוע שעבר, סימלו יותר

ואף לא על עצם הופעתו הפרובוקטיבית בחברון ביום המהומות. האישום היחידי התייחס לפגיעה בקציין-צה"ל. מאשמה מגד-חכת זו זוכה בנקל. למן הרגע הראשון של המישפט לא היה קיים ספק לגבי סופו. אולם שלושת השופטים, בראשות השר פט המפורסם סגן-אלוף הדוקטור גרשון אוריון* לא הסתפקו בכך. לא זו בלבד שלא מתחו ביקורת על אי-הגשת אישום על עריכת הפוגרום, אלא שאף הצדיקו את הפוגרום עצמו בעקסיון, בחזרם על אחת הטענות השחוקות והמבחילות ביותר של הקנאות הלאומנית בישראל.

טענה גזענית. נאמר בפסקה-הדין: "לכל המנסה להקל ראש בחששו של הנאשם (לוינגר), שטען כי מאורעות הרפ"ט בחברון לא יחזרו שוב — יש להזכיר את תוצאותיהן של מאורעות אלה, כאשר יהודי חברון נשדדו על-ידי שכי ניהם הערביים ו-59 בני-ישיבה נרצחו באכ"זריות."

מעשה-הזוועה בחברון אירע ב-1929. כל מי שהיה אז בן 18, ויכול היה להשתתף בו, הוא כיום בן 65, אם נותר בחיים. להטיל על כל בני-חברון של היום את האחריות למעשי כמה אבותיהם — הרי זו תפיסה גזענית, על-פי העיקרון שנפסל על-ידי נביאי ישראל — "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה".

"בית-מישפט" המעלה טענה כזו — ספק אם ראוי הוא לתואר בית-מישפט.

תחבורה

מילחמה זעירה

על גלגלים

החייל דרך עזוי

ואיים עד הנהג —

והנהגים החלו נושאים

אקדחים טעונים

לא קל לקלקל רעיון כל-כך טוב וחיובי כמו הסעה-חינם של החיילים. אבל גד יעקובי הצליח בכך.

ביונוקו הקדחתה אל הפירסומת, עלה שר-התחבורה בחיפזון על רעיון מלפני 10 שנים (העולם הזה 2023) מבלי להכנן דבר. החובה נכפתה על אגד ללא שום הכנה מוקדמת. אפילו הבעיות הפשוטות ביותר לא נבדקו מראש. השבוע ניכרו התוצאות — כאשר פרצה מילחמה זעירה בין הנהגים והחיילים, ובין החיילים וה" ציבור האזרחי.

כאש קוצים. אות הזינוק ניתן על-ידי חייל שעלה לאוטובוס-מהיר מחיפה לתל-אביב, וביקש לרדת נצמת הכביש לירושלים. הנהג סירב, בטענה בצדק, שה" חייל לא היה צריך לעלות לאוטובוס-מהיר,